

něnosti. Podle §u 65 ex. ř. jest vznésti rekurs proti prozatímnímu opatření do osmi dnů a odpor proti němu ve smyslu §u 397 ex. ř. do 14 dnu po doručení usnesení. Jak ze spisů vysvitá, bylo sice usnesení ze dne 18. dubna 1925, jímž navržené prozatímní opatření povoleno, žalovanému dne 22. dubna 1925 k vlastním rukám doručeno, návrh jemu za podklad sloužící byl však teprve dodatečně s usnesením ze dne 6. května 1925 zástupci žalovaného dne 8. května 1925 doručen. Lhůtu pro opravné prostředky lze proto počítati teprve ode dne řádného doručení napadeného usnesení a pro jeho posouzení nutného podkladu (návrhu) a jest tudíž jak rekurs již dne 6. května 1925 podaný, tak odpor dne 8. května 1925 proti hořejšímu prozatímnímu opatření vznesený považovati za včas podané.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Byť i zákon v §u 395 ex. řádu prohlásil jenom, že o tom, jak má usnesení, kterým bylo povoleno prozatímní opatření, býti doručeno odpůrci ohrožené strany, mají platnost ustanovení pro doručení žalob (tedy §§ 106 až 108 c. ř. s.), přece právě z předpisů o doručení žalob a z předpisů §u 53 odstavec druhý ex. ř. je zřejmo, že odpůrci ohrožené strany musí býti doručeni s povolujícím usnesením také stejnopis návrhu, že jenom takové doručení, totiž doručení usnesení se stejnopisem — jest s hlediska §§ 106 až 108 c. ř. s. a §§ 395 a 53 ex. řádu považovati za řádné doručení povolujícího usnesení, jehož dnem počíná lhůta k rekursu a k odporu. Proto jest dovolací rekurs bezdůvodným, neboť jeho vývody nebylo vyvráceno správně, věci i zákonu vyhovující odvodnění rekursního usnesení.

Čís. 5216.

Odklad exekuce dle §u 42 čís. 5 ex. ř.

Za námitky dle §u 35 odstavec druhý ex. ř. nelze pokládati ony, jež byly podány u okresní politické správy proti platnosti i vykonatelnosti nároku okresní nemocenské pokladny na zaplacení příspěvků.

Právní moc výkazu o nedoplatcích příspěvků okresní nemocenské pokladny (na rozdíl od jich vykonatelnosti) nepřísluší zkoumati soudům.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, R I 679 25.)

Návrhu dlužníka, by byl povolen dle §u 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce okresní nemocenské pokladny ku vydobytí příspěvků, ježto podal u okresní politické správy námitky proti vymáhanému nároku, soud první stolice vyhověl, rekursní soud odkladu exekuce nepovolil. **D ů v o d y.** Dle §u 42 čís. 5 ex. ř. může býti k návrhu nařizeno odložení exekuce, když se podají podle §u 35 odstavec druhý námitky proti návrhu u úřadu, jímž byl vydán některý z exekučních titulu §u 1 čís. 10 a 12 až 14 ex. ř. Námitky podle §u 35 odstavec druhý ex. ř. sp

čívati musí dle odstavce prvního téhož §u na skutečnostech, nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku titulu exekučního, jenž tomuto řízení jest základem. Za takové námitky nemožno považovati námitky, které dle podací rubriky u okresní politické správy ze dne 24. června 1924 podala strana povinná proti platnosti i vykonatelnosti nároku okresní nemocenské pokladny na zaplacení příspěvku 1260 Kč 34 h a stížnost ku zemské politické správě v námitkách těch obsaženou, neboť strana povinná ani netvrdila, ani neprokázala, že by tu šlo o námitky ve smyslu §u 35 ex. ř. Proto nebylo důvodu k odložení exekuce dle §u 42 čís. 5 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Návrh na povolení odkladu exekuce z důvodu §u 42 čís. 5 ex. ř. opírá stěžovatel o tvrzení, že podal u okresní politické správy námitky proti nároku nyní soudní exekucí vymáhanému, a to nejen co do likvidnosti, nybrž i co do platnosti exekučního titulu. Nejde tu o žádný z případu, o nichž mluví předpis §u 42 čís. 5 ex. ř.; pokud se týká případu třetího, správně to již dovodil rekursní soud a poukazuje se stěžovatel po této stránce na odůvodnění napadeného usnesení, a nemůže se tu ovšem jednat ani o případ druhý §u 42 čís. 5 ex. ř., což zřejmě plyne ze srovnání s ustanovením §u 39 čís. 5 ex. ř., jež je tam citováno. K vývodům dovolacího rekursu sluší jen ještě uvést toto. Právní moc výkazu o nedoplatcích příspěvku okresní nemocenské pokladny (na rozdíl od jich vykonatelnosti) nepřísluší zkoumati soudem (viz judikát čís. 251 býv. nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněný v Právniku 1918 str. 13 a násl.).

Čís. 5217.

Nejde o vadu řízení, nepřipustil-li soud první stolice, by strana při svém výslechu (§ 371 c. ř. s.) činila nový přednes, nabízela důkazy atd.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, Rv I 840 25.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d u:

Neprávem vytýká dovolatel jako vadu řízení, že soud první stolice dne 13. června 1924 jeho výslech jako strany z nenadání přerušil a pokračovati v něm nedovolil, znemožniv takto dovolateli další přednes. Dovolatel měl při svých obsáhlých výsleších ze dne 9., 19. a 26. května a ze dne 2. a 13. června 1924 více než s dostatek příležitosti, by jako strana seznal, co k původnímu úkolu o skutcích, které bylo dokázati, seznati mohl. Avšak také jen tomuto účelu sloužilo provádění dukazu výslechem stran (§§ 371, 376 c. ř. s.). Hodlal-li dovolatel, jak se podle vývodu dovolání zdá, svého výslechu jako strany využít k tomu, by přednášel nová skutková tvrzení, nabízel důkazy, předkládal listiny